

Мъж и жена нападат с нож 16-годишен младеж в Мездра

Бруталното и неочаквано от никого нападение станало на ул. "Хр. Ботев", наричана още "кварталът Станкетто" - по бившето име на текстилната фабрика в Мездра, който е обитаван в по-голямата си част от роми.

Нищо неподозиращият Александър Валентинов Лилов, на 16 години, живущ в гореспоместния квартал, си разговарял с приятели в парка до блока. До групата се приближила 45-годишната Анелия, която замахнала с нож и с думите: "Цигани мръсни вие, ще ви изколим" успяла да прободне в лявото рамо Александър, който се стропил на земята от пронизващата го болка. На помощ на пострадалия се притичали брат му Спас и приятели, които успели да разоръжат нападателката, но не и да се справят с пияния ѝ съпруг Цветан, 43-годишен, който, налитайки също с нож в ръка към групата, без малко не наранил себе си, като се спънал в бордюра и паднал на плочките. Младежите проявили хладнокръвие и не отвърнали на нападателите, а повикали "Бърза

помощ" за пострадалия Сашко. Но пред полицейския екип, повикан от хората в квартала, Анелия се опитала да излъже, че уж те били нападателите, че преди 7 години братята Александър и Спас искали да откраднат борче за елха от уж личната им гора. А тогава те са били само на 9 и 8 години, поради което обяснението ѝ предизвикало насмешка. Впоследствие се разбра, че Анелия лежала 6 години в Сливенския затвор за убийство на бившия си съпруг и то по същия брутален начин - с хладно оръжие. Незнайно как подсъдимата е била освободена и освободена. Според осведомени, пожелали анонимност, Анелия имала роднинска връзка с висш офицер от МВР. Това обяснява и арогантното ѝ поведение в РПУ, със сеенето на лютти закани като: "Ще видите вие, всички цигани ще изколя, борци ще викна." Живеещите в квартала са потресени от случилото се.

А къде е лидерът на "Подкрепа" да положи началото на националната гвардия против ромите с нейния пръв гвардеец Анелия?

Ангел АНГЕЛОВ

Работа чакат 32 обучени роми

Конференция за резултатите от реализирането на проект "Нови интегрирани социални услуги" се състоя на 13 септември т. г. в Евро-българския културен център. Проектът е финансиран по Програма ФАР на ЕС и Програма "Социална интеграция" на Министерството на регионалното развитие и благоустройство и Министерство на труда

и социалната политика и е осъществен от фондациите "Гражданско образование" на Цветанка Георгиева и "Етнокултурен диалог" на Агела Стоянова. Той е реализиран на три етапа: мотивационен, с получаване на общи познания; придобиване на конкретни знания и умения - правни, икономически и за управление на собствен бизнес; получаване на про-

фесионална квалификация управление на МПС - за мъжете, и производство на тестени и хлебни изделия - за жените. По него са обучени 32-ма души. Но засега само 24-годишната Ваня Негкова Христова е започнала работа във фирмата за хлебни изделия "Симуг".

Вили БОГДАНОВА
Албена КРЪСТЕВА

...И идва времето на печките. А за тях думата имат майсторите печкари от Карабунар.

Фамилията на Лико Гонов - хора на почит

Живеехме на една улечка. Къща срещу къща. Бай Лико беше налбантин. Денонощно от цялата бивша оряховска околия идваха при него клиенти с волове, коне, мулета, катъри, за да ги подковава.

Работеше денонощно. Имаше пет деца, от които четирима синове и една дъщеря: Гончо, Цико, Байрам, Дичко и Здравка. Първите трима починаха един след друг. Живи са само Дичко и сестра му Здравка. Работеха и живеаха заедно. Лятно време се хранеха на двора, весели и доволни. Гончо има дъщеря Николина /Нику/, Цико няма деца, почина млад. Байрам /Борис/ има гвама сина. Живеят заедно, за пример на всички. Дичко има гвама сина, който живее отдалеч. При отчуждаването на имота, братята получиха по два апартамента, в които живеят децата им.

Дичко и Байрам живеаха в квартал "Янтра" в дворове от по два декара. Направиха си къщи, работилници, кошари, курници и какво ли не! Отглеждаха пернати, кози, зайци, прасета и са добре. Правеха на хората от целия Козлодуй гребни ковашки услуги. Преди една година нещастие сполетя това здружено семейство. Тръгнаха Дичко, съпругата му и овдовялата балдъза на Дичко - съпруга на покойния му брат Байрам. Било около 4 часа след полунощ. Отивали да работят, всеки взел по една мотика. Дичко - напред, жените на около 20 м след него, хванати под ръка. Пиян шофьор от Козлодуй, живеещ в блок 22 на ж.к. 3, вх. "В", движещ се със скорост около 140 км/ч прави гвете жени на парчета. Опита се да избяга, но Дичко с мотиката го спира, докато гоидат органите на КАТ.

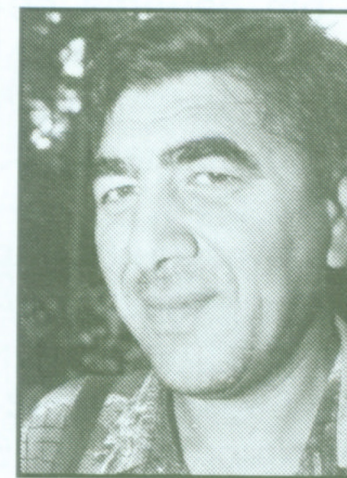
И до днес не се знае от

обществеността какво става с това дело. И какво ще стане. А пияницата продължава да герибейства. Директорът на окръжна следствена служба Веселин Йотов, който е почтен човек и опитан криминалист, явно не е в състояние да въздейства по-бързо да се реши делото и да отиде в съда. Съзирам и тук негативизъм на етническа основа, по друг начин не може да се разбере това. И гвете жени познавах много добре. Почтени, скромни и работливи. Двете са погребани в един и същи ден една до друга. Жената на Дичко беше детегледачка в дом "Звънче". Дичко явно е травмиран, защото не го виждам да ходи никъде и за нищо.

Цялата тази фамилия, която познавам от дете, са образец за почтеност и работливост, пример за всички!

Кирил ХАЛАЧЕВ

Намерих себе си чрез "Дром громендар"

Не мислете, че непременно ще работите това, за което сте дошли в този институт! Животът е толкова сложен, че никога не може да предположи как и като какъв ще се реализира в него, казваше един от преподавателите ми в студентските години. Така се случи и с мен, мечтаех си за бляскава кариера и професионално израстване, но, както казват, не ми се отвори парашутът. Защо ли? Защото не се научих да мълча и да си трая, преклонената глава сабя не я сече. Моят все я режех! Работех като монтьор, шлосер, такелажник, шофьор на тежкотоварни камиони и автобуси, преподавах, даже и във военно поделение, но все ми режех главата! Защото търсех, и все още търся, Доброто и Истината! През последните 15-ина години в страната ни се позагубиха тези неща, но съм щастлив, че намерих себе си чрез "Дром громендар".

Дори на ум не ми е идвало, че ще се чувствам така, и то от писане... Писах стихове, като ученик, по време на военната служба, но уви - поезията свърши с женитбата ми.

Много обичам да пътувам. В срещите си с различни хора се случва да видя как те се радват, че виждат ромски вестник - цветен, с хубави снимки. Така и аз съм се радвал на това, но доста по-отдавна. Благодаря на Бог, че имам възможността чрез труда си да спомогна за развитието на ромската култура, за популяризирането на бита, традициите, нравите и обичаите на ромите. Радвам се, че успяхме да накараме българската преса да спре да бълва огън и жупел срещу нас, ромите. Е, и Кеворкян ще разбере, че не е прав, но... Ще му дойде времето.

Много мога да ви разкавам за себе си, например за РСУ-увлеченията ми през последните две години, но за сега - очаквам да ми пишете на www.petroff@gbg.bg, както аз ви пиша чрез моя, чрез нашия вестник "Дром громендар". Адреса го знаете, знаете и e-mail-адреса ни. Ще ви чакам.

Петър БОРИСОВ